

test

TEKST: Martin Česenj
FOTO: Marjan Zaplatil

SAAB 96 V4

ZVEZDA, KI NOČE V ZATON

Bilo je štiri zime nazaj, ko sem sprejel prijazno povabilo in pristal sredi švedskega mraza. Potem smo se dva tedna podili po snegu in ledu, privezani v saabih. Priganjal nas je znateni Eric Carlsson, voznik, ki je v saabu dosegal čudež in zmagoval. In sem bil tako presneto nerojen, da sem avto postavil na streho.
Meni nič, avtu nič.

— Nič hudega, so rekli tudi gostitelji, češ: saab se zlepa ne prekuče, če se pa le pripeti, je vseeno OK.
Sem pač nehote dokazal, da reklama ni zlagana.

Klobuk dol! Saab 96 je še vedno avto, ki to zasluži. Pravim „še vedno“, ker gre h koncu tretje desetletje, od kar so v švedski letalski tovarni z istim imenom sklenili, da bodo v vetrovniku naredili še avto. Letalo so porazili krila in nastala je letalska kabina – na kolesih: saab 92, dvovaljni dvotaktnik s 764 kubiki in 25 KM. Potem so dodali še tretji valj, več moči in dosegli prve zmage na zasneženih tekmovilnicah. Saab je postajal pojmen dobrega avta in je to dokazoval s priborjenimi storitvami. Jeseni 1966 so smrdljiva zamenjali s stikatknim Fordovim motorjem, kakršen je avto že danes. Ves ta čas se karoserija ni spremnila, če seveda zanemarimo drobnarjenje, ki so šle v korak s časom in tehniko. In ko mi je zadnji, tam nekje pri Joenkoepingu, Saabov lovec huščil nad glavo, je bilo na dlanu: čas je stekel hitrej od saaba, vražje čudne stvari danes nastajajo v vetrovnikih. Saab 96 je trdoživ avto. Večni mladanc, ki noče silšati za starost.

Posebenej je vrednež

Takšen saab 96 V 4 smo preskušali že pred šestimi leti. Spet dokaz, da se ob tem avtu piše zgodovina: saj v drobovju skorajni razlik, na pločevini se pozne make-up, največ novega je pa v prid varnosti. Saab je še vedno došla avta za svoj denar in čeprav se zdi ženikam grd, moškim posebenej, izdelovalcem pa vrednej, je res, da ga je treba gledati skozi okno inženirja iz Trolhaetta, ki vidi onstran okna večidel sneg. In mu je občutek za varnost v avtu, kdove od kdaj že, vcepljen pod kožo.

Saab 96 je švedski avto za švedske razmere in kadar hoče, da mu bo všeč, se mora s tem spriznjiti.

Leta so mu zapustila visoko, ozko obliko, po ukazih aerodinamike. Dvignjeni bok, skoraj ravna prednja šipa in, zaradi zadnjih zadka, zelo ukrivljena in nagnjena zadnja šipa, se krejajo s tistim, čemur pravimo danes dobra preglednost. Res pa je, da se voznik z rahlim občutkom za mero avta hitro privadi. Saab na nas preskušen je bil izdelan po kopiju švedskega trga. To pomeni, da je vsa oprema vsteta v švedsko ceno. Pri nas je (devizna) cena nižja, pa je tudi opreme manj: za brisačinke žarometov, opornike za glavo, varnostne pesevine na zadnjih sedežih in halogenske žaromete je treba doplačati. K serijskemu paketu opreme pa sodijo: levo in desno zunanjih vzvratnih ogledala, avtomatski varnostni pasovi na prednjih sedežih

zih z opozorilno lučko (spet podobnost z letali), luči za vzvratno vožnjo, zavesice in ogrevanje voznika sedišč. Tudi ta je posledica skandinavškega mraza, ampak ni odveč. Termostat poskrbi, da se grelec avtomatsko vklopi, ko pada zunanjina temperatura pod 14 stopinjam, pa seot izključi pri 27 stopinjam. Bojazen pred poletnim pregrevanjem je torej odveč, topota v zimskih jutrih pa še tako trpežnim zadnjim dobor dene.

V saabovi karoseriji je tudi dosti tistega, kar se ne vidi: jekleni profili pomagajo zaobljeni strehi, da se med prevrčanjem na vdre, nos vozila pa je zgrajen tako, da požre vse udarce, ki bi ob močnih trčenjih zadali potnika.

Muzejska notranjost

Notranjost je po okusu petdesetih let: toga, toda uporabna. Avto je namenjen petim potnikom in če so tudi potniki za to, je prve težave konec. Strop, ki se proti zadku trmasto: niža, ni neukrotljiv; zadnjo klop je moč nestaviti po višini. Toda do konca poti ostane vprašanje kam s kolem. Prednja sedeža segata, predaleč nazaj.

Voznik sedi previsoko, da bi mu bilo to všeč. Spocetka išče pedale, ki so premaknjeni proti sredini avta. Vise drugo je natanko tam, kjer mora biti. Motno črna armatura plošča z oglatim predalom in dvema okroglima merilnikoma je staroverska, ampak pregledna. Posebnost je glavno stikalo žarometov z zaporo. Ta prepričuje, da bi se voznik zmotil in bi mad ugaljanjem ventilatorja izklopil luči. In še lastnost vseh saabov: ključavnica ne sodi v volanu, temveč k prestavnim ročicam. Ključ je mora izvleči le, če je ročica v položaju vzvratne prestave.

Pohvala gre priročnemu vzvodu ročne zavore in sistemu za zračenje in ogrevanje. Posebne sobe slijijo stekla: prednje, zadnje in stranski, reže pod zadnjim oknom (ki izginjajo v prtižniku) in skrje ob strani pa sesajo zrak iz avta. Naprava za ogrevanje in zračenje pod prednjim pokrovom je severnoški zimi na ljubo skoraj večja od motorja. Voznik, ki si je pravilno izbral delovni položaj, brez daljših gibov dosegne vsi stikali in ročice. Prestavna ročica, ob volunu, z nerodnim vzvratnim gibom, pa zahteva nekaj vaje. In opominja na priletnost.

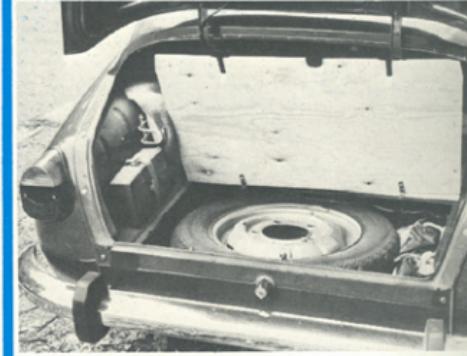
Motor je takšen, kaki sen je pred leti poganjal Fordov 15 M TS. Stirilvaljnik, V-oblike, z osrednjim odmično gredjo in enojnim uplinjem. Zaradi razmeroma majhnega giba batov se rad vrtili

**FASTEN
SEAT BELTS**

Prvej se! **Ukaz z armaturne plošče,
za varnost. (ZGORAJ)**

**Notranjost: za starejše okuse,
brez razširjanja s prostorom. (DESNO)**

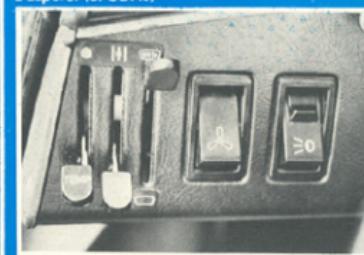
**Odpiranje in zapiranje prednjega pokrova je malec
zamotano, toda tovarna je poskrbela, da se pokrov
nikakor ne more odpreti sam od sebe. (SPODAJ)**

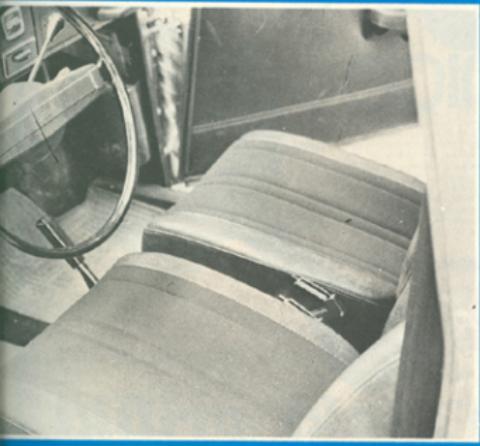
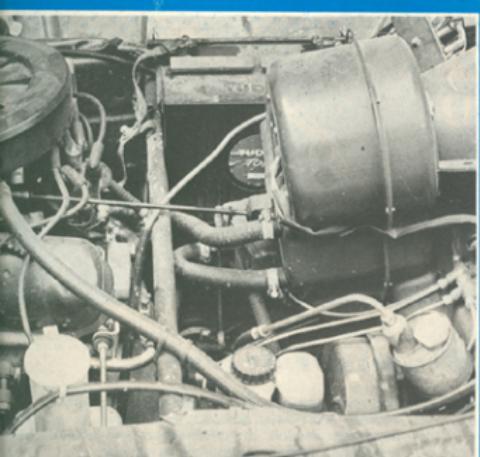

**Švedska je znana po lesu,
zato je dno prtižnika leseno.
Prtižnik je sicer dovolj velik,
ampak zaradi rezervnega kolesa je treba včasih
postaviti kovčke na dež. (DESNO ZGORAJ)**

**Fordov motor pred prednjo saabovo premo. Prostora
za kaj sodobnejšega pa ni. Desno: ogromna
in učinkovita naprava za zračenje in ogrevanje
prostora za potnike. (DESNO)**

**Natančne ročice za nastavljanje ogrevanja,
stikalo ventilatorja in stikalo žarometov,
z zaporo. (SPODAJ)**

tovarna pa vseeno ne priporoča pretiravanja čez 5000 vrtljajev v minutu. Motor rad vžiga in se hitro ogreje. Pri testnem avtu se je celo preveč rad ogreval. Ker je bil avto namenjen švedskim vremenskim razmeram, je imel prirejen termostat, manjši ventilator in ožji hladilnik. Temperatura motorja je bila ves čas tuk pod le dovoljeno zgornjo mejo.

Vrčajte — s prostim tekom!

Saab 96 ni avto, ki bi se bahal z naglimi pospeški. Med vožnjo v ovinkih in klancih je več vreden navor motorja kot pa njegova naivajoča moč. In če je bila naivajoča hitrost (tkrat smo namerili 148 km na uro) nekaj hvaljedena — po zasiugi oblike, ne pa motorja — je zdaj za ta razred dokaj pičla. Bojščim zmogljivostim bi botroval kvečjemu drugečen, sposobnejši motor.

Takšnegi so v teh letih tudi pri Fordu že izdelali. Toda prostor v sajbovem nosu je tako spremno porabljen, da je vrstni štirivalnik ne bi imel prostora. In tako saabu že v tovarni naplejelo živiljenjsko vlogo: to je avto, ki dolgo traja, pa ni za dirkače. Za tiste, ki bi ga radi gnali hitreje, ponuja tovarna rally različico istega modela z močnejšim motorjem.

Dedičica iz dvotaktnih časov je naprava za prosti tek, že prava redkost pri podobnih avtih. To je zapora med sklopko in menjalnikom, ki jo voznik po želji vključi s kratkim vzvodom po pedalih.

Vsa redelitev nekako rako kot prosti tek pri biciklu. Motor ne zavira, temveč počiva pri najnižjih vrtljajih in ko hoče voznik spet pospeševati, mora motor najprej ujeti kolesa. Toda pospešek zamudi in vožnja s prostim tekom ni najprimernejša za drevanje v ovinkih. Je pa blagodenja na mestnih ulicah: poraba goriva je občutno manjša, voznik pa feneri, saj mu med pretikanjem ni treba uporabljati sklopke.

Mojster prahu (in zima)

Poletje ni najprimernejši čas za preskušenje saiba. Prednji pogon, velika kolesa, lahka zadnja prema, neposreden volan in okretna ročna zavira so namenjeni predvsem spoziskemu cestičku, kjer se saab počuti kot riba v vodi. Pa smo zato med pretiskom izbirali stabilne ceste, da bi popravili zamudeno priložnost. Podvozje, ki je staro toliko kot cel avto, še zmeraj ne zasuši, da bi o njem grdo pisali — toda ob vse modernejših avtih s prednjim pogonom vedno očitnejše razkriva svoje na-

pake. Prednja premo — na viječnih vzmeteh, s stabilizatorjem — ima grdo navado, da na grbastem cestičku poskušuje v notranje kolo se na ovinku pogostokrat zavrti v prazno. Res pa je tudi, da je občutek v sabu varič: vozniški moti vtiček, avto na visokih nogah, ob razmeroma ozkem koloteku. Vseeno, saab je zelo stabilen avto, ki rade volje prenaša bočna drsenja, brez nevernosti, da bi se znašel na strehi. Neposreden volan, s komaj 2,7 zavrtljajo od ene do druge skrajne točke, je med hitro vožnjo dobrodošel pomocnik, zato pa neusmiljeno prenaša vse sunke s koles, in hoče močno roko. Motor v nosu včleče prednji del avta iz ovinka, in volan je treba dodajeti. Lahek zadek pa rad zdrsnje, da se avto sami izvrava. Zavore — spredaj kolutine, zadaj bobnaste — so prilagojene zahtevam med vožnjo z prostim tekom, ko motor ne zavira. Zato so zelo zanesljive in se zlepja na pregejivo. Dva med seboj ločena zavorna krogla delujejo diagonalno, spremen voznik pa si veliko pomaga z ročno zavoro, ko nalaže spodnje zadek in zasuka avto v ovink. Saab 96 je na cesti zanesljiv avto. Kos je prahu in mokroti, saj je avto iz časov, ko se svet šele spogledoval z lepimi cestami, zato je drevanje po slabih poteh v njem še vedno užitek. To je klen avto za klenega voznika.

Saab 96 V4 je zajeten drobec zgodovine švedskega avtomobilizma. Je poseben, ki se mu mora človek prilagoditi. Avto mu vraca s tristo trpežnostjo in z dobrodošno varnostjo.

To je avto s trdnim značajem. Je zvezda, ki noči v zaton.

**ČEZ ŠTIRINAJST
DNI:
VOZILI SMO
AUDI 50**

**ČEZ ŠTIRI TEDNE:
TEST SAAB 99L**

